

CARTI ȘI REVISTE

I. AGARBICEANU. — *Desamăgire*. Nuvele și schițe. Editura „Ancora”, București, 1924.

În literatura noastră d. Ion Agărbiceanu ocupă un loc de frunte, statornic și încă mulți ani înaltea războiului, de pe vremea „Luceafărului” dela Budapesta, de pe vremea când a pornit să zugrăvească oamenii și pașunile Ardealului, cu „Arhanghelii” și „Fețele”.
Mediul din care autorul și-a scos subiectele sale este de predilectie acela al țăranilor ardeleni nevoiași, dar cu frica lui Dumnezeu, sau mediul intelectualilor mărunti — floarea satelor, cum i-am mai putea numi — totdeauna oameni cinstiți la suflet și cumpătați la vorbă. O spune autorul în nvela „Desamăgire” prin gura căpitanului care venise să ceară în căsătorie fata doctorului Grecu :

„Dumneavoastră Ardeleni sunteți oameni datoriei, tată ce-mi place la dumneavoastră ! Și apoi sunteți mai cumpănați, mai așezați. Pe cuvântul dumneavoastră se poate clădi. Și nu vă dați în lături dela muncă, oricât urât de grea...”
O serie de tragedii mici sau mari, o înălțare de fapte care se aseamănă prin aceeași pătrundere a durerii, în aceeași suferință simplă, deși încercate în lupta grea a vieții. Toate acestea în cele paisprezece schițe și nuvele din volumul de față. Întâlnim nemuritoare crize morale, în care bunătațea sufletească a autorului echilibrează cu idealul puterii de analiză și descriere. Dacă în felul acesta sunt ogândite împrejurările din „Părinții”, „Moștenirea lui Gheorghita”, chiar din „Desamăgire” sau „Dura lex”, totuși sunt unele nuvele cărora efectul artistic le dă o înțelegere proprie, o acțiune vie, motivată până în inima amănuntului care prinde să joace rol de cărmuitor al acțiunii, desnodământului.
În „Dorinți” idealul artistic se manifestă pe latura sufletească. Mărioara, domnișoara părintelui Andrei, este invitată de o prietenă, Leontina Crețu, la oraș, să petreacă unele seri la teatru sau la logodna ei cu un ofițer „din vechiul regat”. Hotărându-se să plece, fata își aduce aminte că-i trebuie haină și ghetă nouă, fapt care-l îndeamnă pe părintele Andrei să plece la oraș cu câteva zile mai înainte. De Joi — ziua în care Mărioara primi scrisoarea — și până Marți — când trebuia să fie la Leontina Crețu, își zicea ea că are timp destul să-și facă lucrurile noi. Un citat de felul cum dătrun simplu fapt divers autorul știe să răscolească preocupări intense :

Părintele, vesel și de zăpădit și de bucuria ce i-o poartă face Mărioarei, aprins de frigurile acțiunii după cinci săptămâni de interenere în glodul satului, nu mai voia să știe de nici o piedică.
— Ei bine, zise el, o să vedem și de-o haină. Putem pleca chiar azi la oraș — nu, azi încă nu, nu-ți nici o dăru prin zăpădit, dar mâine ; cu siguranță mâine ! Mărioara vine cu mine, își cumpără stofă, și până Marți își face trei rochii nu numai una.
— Da, tu crezi că o haină se face așa cum scrii tu o carte de botce, până fumezi o țigară, zise c-un fel de cîndă proteasa, aducându-și, nici ea nu mai știe pentru a cătea oară, aminte că lucrurile bărbatilor sunt totdeauna mai ușoare ca ale femeilor. — Îi trebuie un model, îi trebuie un jurnal de modă — continuă proteasa. — N-o putem trimite într-o haină s-o arate lumea cu degetul, iar noi cari n'am mai fost în oraș de aproape un an, de unde să știm cum se poartă hainele azi.
— O să luăm și un jurnal de modă ! O să mergem la o modistă și-ți voi plăti și-ți fac un croi ! Ce Dumnezeu ! Doar suntem vii și ne putem mișca, iar aici acasă, dacă vă puneți trei femei pe lucru, în două zile, puteți îmbrăca o mîreasă. Ei, nici o codire ! Las' că vă știu eu !

Dar peste noapte începu o ploaie din cele primăvărice ; ploua cu găleata. Toată noaptea stătu părintele Andrei cu ochii pe geam, doar-doar o simți stărnindu-se „ghiaoul” dela miază-noapte”, să strângă noroiul. A doua zi pământul era negru. De plecat, nici vorbă ! Drumurile se desfundaseră toate. Mărioara care în somn visase o aventură de dragoste cu un ofițer, „nu s'a mai coborât ziua aceea din pat, iar preotul se îndușmă cu proteasa, cu sluga și cu toți vecinii, tot mirosind în vânt, să vadă nu tîșnește de undeva ghiaoul dela miază-noapte”.

Sunt stări sufletești prînse în atitudine aproape identice, reprezentate cu forte egale. Ne-am oprit la nvela aceasta fiindcă întrupează toate calitățile scriului d-lui Ion Agărbiceanu. Dacă am insistat să arătăm desăsură, pe rând a acestor caractere dărză, drepte — cum spune, mai sus, autorul — dar încovalate sub umărul durerii, ar trebui să ne oprim imediat la „O Licărire”, în care, afară de un tragic întemeat, întâlnim aceeași oameni ce merg până la sacrificii, puși numai în împrejurări diferite.

Volumul din urmă al d-lui Ion Agărbiceanu nu împarte gloria celorlalte, dar se adăogă la ele cu o serie de calități cari ne amintesc și de „Popa Man” și de culegerile de nuvele mai lungi din „In clasa cultă”. După d. Mihail Sadoveanu, autorul este cel mai fecund scriitor român în viață.

ALMANACHUL ziarelor „Adevărul” și „Dimineața” pe anul 1925. — Este în gândul conducătorilor ziarelor „Adevărul” și „Dimineața” preocuparea de a înlesni cultura publicului mare pe toate căile posibile. La traducerea gândului în faptă am avut de înregistrat, pe lângă nenumăratele cronici ale ziarelor (pagina femeii, pagina literaturii, viața veselă, foiletoane critice și informative), străduința de a încuraja literatura originală prin acordarea de premii anuale. Premii pe 1924, pentru un roman, a fost acordat — se știe — scriului sugestiv și înflorit al d-roi Lucia Mantu din „Cucoana Olimpia”.
Almanachul, prin menirea pe care o are, trebuie să fie mai mult un magazin care să ofere cunoștințele cele mai variate. Nu se poate clădi astăzi, la noi, almanachuri de specialitate. Motivele sunt îndestul de cunoscute :
„La noi, de bună seamă, întrucât producția culturală e la începuturile sale, această specializare a Almanachurilor — ca în țările cu vechiă cultură — e încă anevoioasă. În afară de unele domenii cu înțelegeri de largă suprafață, cum sunt agricultura, industria, în totalitatea lor, viața economică în deosebire, sau unele domenii de activitate publică oficială, — cari își pot avea Almanachurile lor de specialitate, — în genere Almanachul românesc trebuie să mai aibă un caracter enciclopedic. El trebuie să țină seamă de nevoile literare și artistice ale omului, de nevoia lui culturală, de cerințele vieții lui practice, de înclinarea lui spre glume și anecdote, de nevoia lui de cunoștințe precise. — Într-un cuvânt Almanachul să fie un reflex al sufletului uman complex, o enciclopedie instructivă și de desățare și, în același timp, o răbojire a faptelor mai însemnate, care au trecut fugitiv în vălmășagul vieții de toate zilele.”

Consecvent programului său, Almanachul ziarelor „Adevărul” și „Dimineața” își deschide drum neted. Un material care stabilește faptele mai importante din cursul anului, informațiuni, curiozități și mult material distractiv. Articole de utilitate practică sau de cunoștințe și informațiuni variate : dr. Gr. Graur (Ceva despre balneologie), I. Teodorescu (Are lumea început și sfârșit ?), dr. Ygrec (O duzină de sfaturi medicale), ing. T. V. Ficșescu (Distrugearea bogățiilor petrolifere). În ceea ce privește literatura, nume destul de cunoscute, cu contribuțiuni — versuri și proză — interesante și instructive : M. Sadoveanu : Stiglele, o povestire fermecătoare : Sacha Guitry : Ceasornicul ; Lucia Mantu : Sola rău, nvelă ; Petre Strihan : Rime albe ; B. Luca : Omul de mâine, fragment dintr-o piesă inedită ; Mircea Rădulescu : Idoli ; D. Davidescu : Crima din strada Noptii. Din „Mumia” d-lui Horia Furtună reținem următoarele evocatoare versuri :

O mumie cu buze înghețate,
Cu pieptul strâns în țesele de crin,
Cu carabusi și pietre de rubin
În degetele stângi carbonizate,
Frecat cu terebint și rosmarin
Stă trupul mic și feșpan ca un drug,
Stă trupul care-a dobândit deplin
Esența mamei în cosciug.

— În ce legende vechi, în ce palate,
Ai răsu cu obrăzorii tăi de crin,
Cu ochiul tău de micșunele plin
O copilă fără de păcate ?
Sub ce umbră de finic sau smochin
Te-a doborât al patimilor jug,
Spre cine-ai scos înălțul tău suspin,
Ce brat a fost înălțul tău cosciug ?

Dacă zărele noastre s'ar întrece în publicarea unor astfel de Almanachuri, n'am avea, desigur, nimic de pierdut. Din contră. Cititorului nu-i trebuie numai știrea sau reportajul senzational. Rostul ziarelor de mare tiraj este de a clădi să infiltreze în masă cât mai multe cunoștințe, din toate domeniile activității omenești ; deschizi astfel drumul spre dobândirea gustului de citit și interesul către tot ceea ce înalță deasupra măruntelor preocupări ale zilei. Cultura masselor numai zărele de tiraj zilnic o pot face. „Adevărul” și „Dimineața” dovedesc cu prisosință rostul aparițiunii lor.

MEOZZI ANTERO. — *L'opera di Giosue Carducci*, Ed. Vallecchi, Firenze.

Cartea lui Meozzi Antero constituie una dintre cele mai ample lucrări din câte s'au ocupat cu cercetarea operei lui Carducci. Nu știu dacă este cea mai izbită și mai semnificativă. Dar autorul pare că a studiat adânc argumentele, a înclinat omului și operei o mare atenție și și-a cercetat subiectul cu multă putere de discernământ. Cu toate acestea, când ajungi să sfârșiești de citit această carte voluminoasă, nu-ți rămâne nimic clar, afară de o oarecare schimbare efemeră a operei. Restul se pierde în nebulositate și contradicție.

Lipsurile acestea derivă nu atât din faptul că Meozzi n'ar avea o limpede prețuire a operei lui Carducci, cât din continuarea relui și repetării, din înfintește variațiuni ce pune în judecată unui singur fapt. Cuvintele, frazele, nu totdeauna clare, se succed stăruind a exprima cât mai bine, cât mai diferit același lucru. Înțelegerea operei rămâne în felul acesta cât mai departe. Este încă de notat că, la această nestăruință de a reprezenta personalitatea literară a poetului, a contribuit — nu puțin — și împărțirea în patru părți diferite a materialului.

Pentru cunoașterea operei marelui Giosue Carducci, volumul lui Meozzi Antero poate servi însă drept ghid credincios. Căile sufletești ale operei sunt relevante.

LA REVUE DE FRANCE (1 Noembrie) publică un fragment din autobiografia inedită a lui Anatole France.

Mai înainte de a scrie „Le petit Pierre” și „la Vie en fleur” în care a evocat, cu farmec deosebit, anii copilăriei sale, Anatole France își propusese să scrie povestea propriei lui existențe. Adunase amintirile cele mai îndepărtate, ca să nu lase „legende”, ceea ce aparținea „istoriei”. N'a scris însă decât câteva pagini, din care desprindem ceea ce urmează :

„M'am născut la 16 Aprilie 1844, într-o casă veche, alăturată de hotelul Chimay, pe cheul Voltaire. Purta numărul 17. Fără să fi căutat, în trista călătorie a vieții mele, aventuri îndepărtate, nici privilegiu mai multor „locuri de pe planeta noastră”, n'am astăzi fericirea de „a trăi, sau speranța de a muri în locuința în care m'am născut. Fusesse dorința mea scumpă, ca și cea a poetului :

Naitre, vivre et mourir dans la même maison !

„Dar nici lui, nici mie nu ne-a fost dat să o împlinim ! „Casa în care m'am născut eu nu era a mea : propriu-tarul a dărmăto-o, cînciprezece ani dela nașterea mea, ca să pună în locu-i o alta nouă. Astfel camera cea mare „de la primul etaj, în care am deschis ochii, a dispărut. As vrea să am măcar o bucată din hărta verde și cu frunze „mari cu care era tapetată în timpul copilăriei mele. Și totuși la ce-ar putea servi relicvele celui care păstrează „amintirea ? Închizând ochii numai, văd hărta aceasta „verde și îmi închipui că la moartea mea, culoarea aceasta va veni singură să se așeze în jurul capetelor copilăriei „lor, pe cari mama lor îi va apropia de buzele mele. Dar, e „prea puțin această hărta verde ! E prea puțin pentru ochii „deabia deschși care-i admirau frunzele. Totuși ochii a „ceștia, ca toți ochii oamenilor, au cuprins în ei o lume în „treagă.

„Tatăl meu era librar. Pe vremea nașterii mele mai „erau încă trei librării în casă. Unul a murit de frică, în „1848, al doilea, înăbușit de matematică, își tăia gâtul cu „un brici ; al treilea trăgește : are 80 de ani. Studiază ebrai- „ca, copă și limba egipteană ; face versuri și se joacă în „mod superior cu bile ; e tatăl meu.

„Cățiva înși au crezut că-l zugrăvisem, sub numele „de Servien, într-un mic roman, care începe foarte bine și „se termină foarte rău. Se înșelau. E adevărat că acest „Servien, un biet legător bătrân ce lucrează pentru un „năstiri într-o prăvălie din strada Notre-Dame-des- „Champs, se remarcă prin sentimentul egal și continuu al „datoriei, printr-un spiritualism practic și o bunătață mută, „despre care avem exemplul și în casa mea. Tatăl meu însă „chiar în timpul când soarta lui era asoră și nelămurită,

„n'a părut niciodată asemenea unui om subjugat de mese- „ria lui”.

Târziu de tot, la Revue de France se ocupă, prin con- deul lui Pierre Audiat de romanul „Kyra Kyralina” al d-lui Panait Istrati.

Panait Istrati a fost de curând descoperit de Roman Rolland, care ni-l prezintă ca pe un povestitor născut, un povestitor din Orient. Kyra Kyralina închide într'un prolog și trei povestiri, istoria unui biet om, Stavro, candid și nenorocos, La Brăila, ca și la Stambul, la Stambul ca și la Cairo, el este jucăria unui destin urătos care-l împiedică cercările și-a lungul entuziasmul. Nevinovat Stavro devine pervers. Cartea — scrie Audiat — nu este una din acelea care plac la toți ; dar găsim aci o notă ciudată, când sălbatecă și dulce, care are farmecul ei.

Despre „Henri și Gustave Heine” scrie G. Valère-Gille, publicând notele inedite ale lui Gustav, fratele lui Henri Heine, despre ultimii ani din viața poetului. Asupra acestor noi contribuțiuni la cunoașterea vieții poetului german, vom insista în No. viitor.

L'EUROPE NOUVELLE (1 Noembrie) Emile Henriot împropătează opera d-nei de Staël, în articolul intitulat „Les idées de M-me de Staël”. Notăm că articolul este scris în legătură cu apariția cărții lui David Glass Larg, conferențiar la universitatea din Sheffield : „Essai de biographie morale et intellectuelle sur la Vie dans l'oeuvre de l'auteur de Corinne”.

Creațiunea romanescă a Germaine-i de Staël, însuși Delphine și Corinne, nu interesează ca romane : farmecul vieții este prea absent din aceste tablouri largi, de pură construcțiune intelectuală, în care retorica se simte la locul ei. Eroinele lor sunt toate după sufletul autoarei, d-na de Staël trăiește în operă, cum a trăit și în viață. Dintre toate operele d-nei de Staël, sunt încă interesante și astăzi și se foltează cu plăcere : „Essai sur les fictions” și mai ales „De la littérature considérée dans ses rapports avec les institutions sociales”. Autoarea găsea necesar cultul literelor, pentru că spunea ea — literatura slăbește pasiunile și dă putință unei eliberări de sub jugul durerilor. Ea nu putea concepe literatura, fără a nu fi pusă în serviciul vreunei cauze, a unei morale sau a unei idei. Cere romanului să fie „une sorte de supplément à l'expérience” și emitea principiul că bunele romane morale să denunțe abuzurile sălbăticele omenești. Este îndreptățită deci admirația ei pentru literatura secolului XVIII ; aceasta nu mai considera literatura ca o artă, ci numai ca un mijloc. Observarea aceasta poate fi adevărată istoriceste, dar din punctul de vedere al esteticii, ea este falsă și opera d-nei de Staël o probează.

Nu este însă mai puțin adevărat că prin această concepție eroică a vieții, ea a clătinat multe idei sensibile, românești și liberale, cărora romanticii aveau să le dea o formă suplă și mai vioa decât a sa. Geniul întreg al d-nei de Staël era un geniu de conversații. Chateaubriand asigură că pentru a reda operele autoarei, mai pure — i-ar fi ajuns să remarcă numai unul din talente — acel al conversației. „Dacă aș fi regină, as ordona d-nei de Staël să-mi vorbească într'una”, spunea M-me de Tessa. Noi însă, cari n'am auzit-o, spune Emile Henriot, nu ne putem da seama de geniul verbal al d-nei de Staël și vom primi deci judecata lui Larg în privința operei.

GÂNDIREA (1 Noembrie) promite să apară la date fixe : 1 și 15 ale fiecărei luni. E un semn îmbucurător, față de timpurile, destul de recente, când după trei luni de așteptare îți puneai întrebarea : — mai apare ? — nu mai apare ? — Desigur nu mai apare !... În numărul acesta continuă d. Cezar Petrescu publicarea romanului „A șurta o pasăre neagră”. Dintre versiunile originale (O. M. Ivanov și Ion Pillat) remarcăm câteva din strofele conturate cu precizie din „Drumul Magilor”, poezie de Ion Pillat :

Poiana din pădure strânsă-n clăi
Ne-așine drumul cu mîros de fân...
Culegem banii soarelui pe căi...
E vântu 'n foi sau curg pe sus fântă

Amurgu-și scoate stetele din sân
Și boabe de sculpiri s'au risipit.
Luceafărul a pogorât pe stîni —
Zărind păstor și staul deslușit.

Polana aburită de 'noptări
Prînește ingeri albi în loc de miei...
Pe cai de munte împletim călduri
Urmand umități luceafărul tustrei...

D. Nicolae Ionescu vorbește despre „Individualismul englez”, d. Zaharia Stancu traduce din Francis James, Cronicele, numeroase : despre Anatole France, Filarmonica, Ilarie Chendi, Panait Istrati și H. Sanielevici. Ne oprim la argumentarea cumințe și serioasă a d-lui V. Zaborowski din articolul „Emilinescu și Macedonski”. După o caracterizare a celor două mari personalități din poezia românească, d. Zaborowski precizează atmosfera operei celor doi înaintași :

„Se poate zice într'un fel că lumea lui Emilinescu era „lumea ideilor lui generale (Măiorescu). Universul, umanitate, misterul ontologic, soarta omenirii, problema firi, a binelui și a răului, apoi soarta națiunii, gloria și „menorocirea ei, frumusețile și înalta ei tragedie, precum „și taina destinului individual ; în fine, sentimentul gene- „ral al zădărniceii și al efemerului, al periclitului, senti- „mentul naturii pline de mister au format pentru Emilinescu tot atâtea categorii ale sufletului său filozofic.

„În cele mai multe poezii ale sale, puternicile lui sim- „țiri și porniri personale sunt împăcate, echilibrate, armo- „nizate, fie printr'un contrariu cumpănat, uneori fericit, „idilic, zămbitor sau stralucitor, fie printr'o idee filozofică „generală pesimistă sau printr'o resemnare, desăcătă de „lume și individ, plutind deasupra universului, sau prin- „tr'un avânt de adorație religioasă sau erotică, fie în fine „printr'o obiectivare plastică sau printr'o contopire pan- „teistă cu natura. Chiar și poeziile de expresie foarte per- „sonală, au însă atâtea elemente generale, obiective, atâtea „înlădire a materialului subiectiv, și atâtea alunecare peste egotismul brutal, încât se impun dela început ca o ex- „presie universală a sufletului omeneșc. Chiar și „Doina” și „Satirele” exprimă o indignare dezinteresată, în numele „neamului românesc, revolta personală însăși e tempe- „rată ; „Laudele lor desigur m-ar mîhni peste măsură”.

Cu totul onus lui Emilinescu este Macedonski.

„Asa era felul său : Macedonski era personal, răspicat „personal, iar eul său tipic avea tocmai tendința spre in- „dividual. Pe de altă parte, Macedonski nu era unul din „aceia cari, în șirul celor câțiva puțini al neamului, să con- „tinuie marea evoluție a neamului, reluând vechile renaș- „teri și avânturi într'un moment genial de conștiință na- „țională în marginile unui individ ; nu era de altfel nici „unul din cei cari, legându-se de marile probleme ale o- „menirii să reprezinte un moment de conștiință și de ex- „presie al evoluției gândirii umane. După cum era în mod „mai special, aș zice, Român ; un anume Român, dintr'un „anumit loc, dintr'o anumită clasă și categorie, Mace- „donski era conturat și în mijlocul omenirii ca un anumit „om dintr'o anumită categorie, categoria sa. Macedonski „era prea mult Macedonski pe când Emilinescu era ceva „mai mult decât el însuși, ca valoare istorică-umană”.

Dela No. viitor promite și „Gândirea” o cronică a re- vistelor și cărților. Era de așteptat.

LUMEA (9 Noembrie) d-na Otilia Cazimir scrie des- pre „Concursul „Dimineții” și literatura feminină”, rele- vând meritele romanului „Cucoana Olimpia” de d-na Lucia Mantu și „Vocea” de d-ra Henriette Yvonne Stahl. Ne bucură apariția nouă a d-lui E. Topârceanu. „La Toamnă în Iași” sunt prinse minunate câteva filme, stră- luitoare fie prin ironia senină, fie prin sonoritatea desă- vîrșită a formelor. Desprindem „In parc” :

Cad grăbite, pe alea
Parcului cu flori albastre,
Frunze moarte — vorba cea
Ca iluziile noastre.

Prin lumina estompată
De mîlăsa unui nor,
Vădătoare trece-o fată
Un plutonier major.

Rosu de timiditate
El se uită 'n jos posac.
Ea strîștește foi uscate
Sub pânzoiți mici de lac.

Și n'tr'o fină discordanță
Cu priveliștea sonoră,
Merg așa, cam la distanță,
El major și ea minoră.

În restul numărului articole și cronici de d-nn : M. Sa- doveanu, M. Sevastos, Mihail Codreanu, Albert Ghica și I. Iancovescu.

CUVÂNTUL LITERAR ȘI ARTISTIC (10 Noembrie) apare ca supliment literar al cotidianului „Cuvântul”, și este scris de colaboratori : Gândiri : Nichifor Crainic, Lucian Blaga, Cezar Petrescu și Al. Bădăuț, care îngri- jește partea pentru „Cărți și Reviste”. Ni se dau păreri amănunțite asupra noiei bibliotecii „Carter” (remem- brem ?) informațiuni săptămânale.

MACHINA (Octombrie) revista culturală și de inter- es local, apare la Râmnicul-Sărat sub direcțiunea d-lui Octavian Moșescu. Colaborează d-nii Nicu Protopopescu, Theodor Zernoveanu, Victor Dumitriu, Virgil Sotirescu și Ion Gane.

Ceea ce smulge revistei interesul local și-o aruncă în vălmășagul pieței noastre literare, este publicarea poe- zțiilor inedite ale lui Ion I. Pavelescu. În numărul acesta : două sonete și patru epigrame. Pentru cei cari-și amintesc „Sigiliile de aur” reproducem sonetul ce urmează.

Privind în urmă viața petrecută
În țarsă, plîns, desirău, iubire, chin...
O suferință imi pari un arlecîn
În haina ta din petece făcută.

Arăr când mintea vrea să se ascundă
Mă văd, că'n vis, mai alb decât un crîn
Pe când pluteam în marea de semîn
Purtat ca de-o aripă nevăzută.

Nu-mi amintesc cu ce greșit-am oare
De-am fost urșit să mbrac acest vestmîn
Uitând esența mea nemuritoare.

Știu doar că țara mea e sus prin stete...
Și port în ochi uitându-mă spre ele
Melancolia 'nregului pământ !

Intreg ciclul inedit va apare în editura „Cultura Na- țională”. Până atunci revista va continua să publice din- tre sonetele cele mai caracteristice ale poetului. Publicația d-lui Oct. Moșescu e tipărită artistic de tipograful editor și omul de gust : Iorgu Constantin.

GEORGE BAICULESCU

S'a pus în vânzare
Almanachul ziarelor

Adevărul și Dimineața
pe anul 1925

cu un bogat material literar și calendaristic
și un număr mare de clișee în legătură cu
toate evenimentele din cursul anului.

Cereți-l la toate librăriile și la chioșcurile de ziare
PREȚUL LEI 30 EXEMPLARII

PURCO
BAYER